

Til det første er at sige, at nævnte selskab ikke var dannet, da lovforslaget i sin tid blev udarbejdet, alene af den grund, at selskabets nuværende medlemmer for en stor del endnu ikke var specialister. — Dette speciale er ganske nyt. Som bekendt lykkes det sundhedsstyrelsen i samarbejde med Københavns universitet at få oprettet kursus til uddannelse af anæstesiologer her i København — oprettet af verdenssundhedsorganisationen og åbent for deltagere fra Europa og Den nære Øst.

Opmærksomheden henledes dernæst på korrespondancen mellem formanden for Anæstesiologisk Selskab og underskrevne medicinaldirektør, hvoraf det fremgår, at det blev indskærpet dr. Bjørn Ibsen at fremkomme med bestemte kendsgerninger til underbyggelse af den fremførte kritik. Sådanne kendsgerninger er dog ikke blevet fremført. Hele kritikken bygger på teoretiske betragtninger og giver en vis fornemmelse af, at kritikerne ikke har gjort sig den ulejlighed at sætte sig grundigt ind i den konkrete sag, søge underretning om det store arbejde, der allerede er gjort for at fremstille et sikkert virkende apparat, så lidt som underretning om, hvad de førende indenfor sagkundskaben har udtalt om dette spørgsmål.

Ingen af de i den såkaldte „kirurggruppe“ underskrivende overkirurger har dokumenteret sådan sagkundskab i og interesse for anæstesiologi, at de med rette kan henregnes som særlig sagkyndige på dette område. Deres dygtighed som kirurger ufortalt.

Fordi dette røre opstod, fandt sundhedsstyrelsen det ønskeligt igen at gennemdrøfte sagen og tage hele spørgsmålet under fornyet, nøje overvejelse. Sundhedsstyrelsens to sagkyndige konsulenter, professor Husfeldt og overlæge Harrestrup Andersen, udførte dette arbejde sammen med den meget erfarne anæstesiolog E. Wainø Andersen fra Københavns amtssygehus i Gentofte, der som formentlig bekendt tillige er den daglige leder af det nævnte herværende internationale anæstesikursus. De tre sagkyndige afsluttede undersøgelsen med den

med nævnte skrivelse af 8. marts 1954 fremsendte erklæring.

Erklæringen blev forelagt professoren i farmakologi, dr. med. K. O. Møller, som blankt tiltrådte den.

Det vil ikke være muligt for sundhedsstyrelsen at samle en mere sagkyndig forsamling til vurdering af lovforslagets bestemmelser om analgesi end underskriverne af omtalte erklæring.

Skal yderligere sagkyndig bistand indhentes, må man gå udenfor landets grænser. Man måtte i så fald for at finde de mest kyndige og erfarne gå til netop de lande, som allerede i lang tid har fundet det nødvendigt at udruste tandlægegerningens udøvere med rettighed til universel analgesi som et værdifuldt og i visse tilfælde uundværligt hjælpemiddel ved sygdomsbehandlingen (England, USA, Schweiz, Tyskland, Østrig). Det tør vel formodes, at en sådan forespørgsel kun yderligere ville underbygge lovforslagets saglige berettigelse.

Det i folketinget rejste spørgsmål om sikkerhed og risiko ved analgesi er besvaret i den nævnte sagkyndige erklæring, der ledsagede skrivelse herfra af 8. marts 1954.

Såvel debatten i folketinget som visse vendinger i skrivelserne fra de protesterende lægers side og det i pressen fremkomne kunne give det indtryk, at man fra visse sider mener, at ikke alene de almindelige bedøvelsesformer, men også den i lovforslaget omdhandlede analgesi, fremtidigt kun bør administreres af specialuddannede læger. Af sådanne specialuddannede læger råder Danmark i øjeblikket over knap 30. Alene denne oplysning belyser vist tilstrækkeligt, at noget sådant ligger langt udenfor al praktisk mulighed — der må foreligge en afgørende misforståelse enten hos læseren eller i modsat fald hos de af deltagerne i debatten, der har givet udtryk, der kan tydes som et krav om anæstesiologs medvirken ved enhver bedøvelse.

Den ligeledes i folketinget fremførte tvivl om sundhedsstyrelsens loyalitet som regeringens rådgiver i sundhedsmæssige spørgsmål tør formentlig lades uomtalt.

Frandsen.

/ Skovgaard.

Indenrigsministeriet.